

Sygn. akt II CNP 90/07

POSTANOWIENIE

Dnia 6 lipca 2007 r.

Sąd Najwyższy w składzie :

SSN Mirosław Bączyk

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym

w Izbie Cywilnej w dniu 6 lipca 2007 r.

skargi PB

o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego nakazu zapłaty

Sądu Rejonowego w Ł.

z dnia 29 marca 2005 r., sygn. akt [...]

wydanego w sprawie z powództwa JM

przeciwko PB i SŁ

o zapłatę,

odrzuca skargę.

Uzasadnienie

Pozwany – PB wniósł o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego nakazu zapłaty z dnia 29 marca 2005 r., wydanego przez Sąd Rejonowy. Wskazał, że nakaz ten narusza przepisy art. 58 § 2 i 3 k.c., ponieważ obejmuje również odsetki umowne w zakresie, w jakim postanowienie zawartej między stronami umowy było nieważne. W ocenie skarżącego, wydanie zaskarżonego orzeczenia spowodowało „nieobliczalną, wręcz gigantyczną szkodę dla pozwanego, niewspółmierną z kwotą długu.” Wyjaśnił też, że nakaz zapłaty nie został zaskarżony w normalnym trybie, ponieważ „pozwany uznał dług główny i zapłacił go”, ale w żaden sposób, uwzględniając przy tym obiektywny miernik tzw. rozsądnego człowieka, pozwany nie mógł przewidzieć i założyć, iż odsetki umowne kilkanaście razy przekroczą wysokość długu głównego. Według skarżącego, w niniejszej sprawie zachodzi sytuacja wyjątkowo określona w art. 424¹ § 2 k.p.c., gdyż niezgodność z prawem wspomnianego nakazu zapłaty z dnia 29 marca 2005 r. oznacza naruszenie podstawowych zasad porządku prawnego.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Nie można podzielić stanowiska skarżącego, że zachodzi wyjątkowy wypadek usprawiedliwiający możliwość domagania się stwierdzenia niezgodności z prawem prawomocnego nakazu Sądu Rejonowego z dnia 29 marca 2005 r. W orzecznictwie Sądu Najwyższego wyjaśniono już to, że pojęcie „wyjątkowego wypadku” (art. 424¹ § 2 k.p.c.) odnosi się do przyczyn niezgodności z prawem kwestionowanego orzeczenia Sądu pierwszej instancji oraz powodów, dla których strona nie skorzystała z możliwości jego zaskarżenia (por. np. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 29 listopada 2006 r., II CNP 85/06 nieopubl.). W postanowieniu Sądu Najwyższego z dnia 2 lutego 2006 r., I CNP 4/06 (OSNC 2006, z. 6, poz. 115) wyjaśniono, że za wypadek wyjątkowy w rozumieniu art. 424¹ § 2 k.p.c. można przykładowo uznać nieskorzystanie przez stronę z przysługującego jej środka zaskarżenia z powodu ciągłej choroby, katastrofy, klęski żywiołowej lub też błędnej informacji udzielonej przez pracownika sądu. Sytuacja taka nie zachodzi w niniejszej sprawie. Nieświadomość strony co do konsekwencji prawnych braku

zaskarżenia orzeczenia Sądu, wydanego na podstawie umowy łączącej strony, nie może być uznana za „wyjątkowy wypadek” w rozumieniu art. 424¹ § 2 k.p.c., usprawiedliwiający nie wniesienie środków zaskarżenia. Ponadto w wypadku powołania się w skardze o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia na naruszenie „podstawowych zasad porządku prawnego”, niezbędne jest bliższe wykazanie tego, że dana zasada istnieje i ma podstawowe znaczenie dla porządku prawnego (por. np. postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 22 lutego 2006 r., IV CNP 11/06 nieopubl. I z dnia 22 listopada 2006 r., V CNP 140/06, niopubl.). W skardze skarżącego brak jest odpowiedniego wyводу w tym zakresie.

Z przedstawionych względów Sąd Najwyższy na podstawie art. 424⁸ § 2 k.p.c. w zw. z art. 424¹² k.p.c. orzekł jak w sentencji.